

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 70 Stemmer mod 1.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 39 ff.).

Sagen sattes under Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om anerkendte Arbejdsløshedskasser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2569 ff.).

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(*Poul Rasmusen*): Naar det Spørgsmaal stilles, hvad der kan gøres for at afhjælpe den Nød, der foraarsages ved uforskyldt Arbejdsløshed, er der i Teorien givet forskellige Svar og anvist forskellige Veje. Men i det praktiske Liv er man dog ikke naaet videre end til at gøre forskellige Forsøg, der ikke ere resulterede i, at man har kunnet paavise bestemte Veje, der burde foretrækkes. Det her foreliggende Forslag betegnede jeg ogsaa i Fjor som et Forsøg, der rettelig burde gøres for at naa til en Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg mener, at vi herhjemme have en vis Grund til at tage dette Spørgsmaal op, og det er vist ogsaa den almindelige Mening i de forskellige Kredse, ikke blot herhjemme, men man ser ogsaa fremragende udenlandske Forfattere hævde, at Danmark har alle Betingelser for at kunne gaa i Spidsen ogsaa paa dette Omraade. Man vil maaske sige til mig, at der jo er

nedsat en Kommission om dette Spørgsmaal, og at Sagen derfor burde hvile. Men jeg vil dertil sige, at det forekommer mig, at denne Kommission har en Opgave saa stor og vid, et Arbejde, der vil tage saa lang Tid, at det ikke vil være heldigt, om man skulde vente med at foretage sig noget som helst med Hensyn til Arbejdsløsheden, indtil en saadan Kommission blev færdig med sit Arbejde. Dertil kommer ydermere, at dette Spørgsmaal jo egentlig ikke er Kommissionens Hovedopgave; det er kun en Sag, der senere er bleven henvist til dens Overvejelse; og yderligere maa det tilføjes, at den Gang, vi vedtoge Loven om Kommissionen her i Tinget, forelaa der jo ikke noget Lovforslag for Tinget, der kunde tjene til Forhandlingsgrundlag. Jeg ser derfor ikke rettere, end at det maaske kunde være overordentlig heldigt ogsaa for Kommissionens Arbejde, at der arbejdedes videre paa denne Sag her i Tinget, og skulde det ske, at man naaede saa vidt, at en Lov noget lignende denne kunde træde ud i Livet og virke, endnu inden Kommissionen havde afsluttet sit Arbejde, vilde det kunne bidrage til, at Kommissionen kunde indhente praktiske Erfaringer, som den kunde benytte, naar den skal til at bygge hele Rammen for vor sociale Lovgivning. Der er ude omkring ikke passeret synderligt siden sidste Behandling af denne Sag her i Tinget. Der blev jo fra forskellige Sider fremdraget, hvad man havde forsøgt rundt omkring. Det eneste af nogen Betydning, som i øvrigt har fundet Sted angaaende dette Spørgsmaal, er en Forhandling i det norske Storting. Og Forholdet er netop det, at deroppe gik Overvejelserne væsentlig i samme Retning som herhjemme. Dog havde man fra disse Forhandlinger endnu mere Indtryk af, at de tilsigtede at afhjælpe Arbejdsløsheden derigennem, at der skaffedes Arbejde, bevilgedes Midler til at udføre Statsarbejder. Men denne forandrede Stilling deroppe kan maaske skyldes særlige Omstændigheder, som for Øjeblikket gøre sig gældende i Norge eller have gjort sig gældende der paa det økonomiske Omraade, hvor Forholdene jo have været betydelig mere trykkede end her. En Følge deraf var det maaske ogsaa, at man oppe i Norge tog levende Del i Forhandlingerne fra alle Sider, og at det ogsaa der, hvad der ikke om dette Spørgsmaal finder Sted her nede, gik saa vidt, at Formanden i et af Møderne maatte henstille til Talerne at fatte sig i Korthed, da der var indtegnet endnu 12 Talere.